

мечтателя — станахъ циникъ. Станахъ порнографъ. Станахъ. . . Ахъ, за Бога!

Шайновъ. Комедията ти е поразила читателитѣ ни. Кой не ме е питалъ за тебе? Днесъ около тебе се шуми. Тогава какво те измжчва?

Живковъ. Идиоти!

Шайновъ. Моля ти се. Онова, което мнозина харесватъ — все е нѣщо.

Живковъ. Где остана моя символизъмъ мойтъ модернизъмъ!

Шайновъ. Остави тия символизми, ипреснонизми, кубизми и не знамъ каквизми както ги наричашъ ти. Гледай какъ е писалъ Зола. Така е написана твоята комедия и затова и подигна такъвъ шумъ. Следъ това ето какво ще сторимъ: ще опишемъ живота на оня богаташъ; ще изнесешъ всичкитѣ му кирливи ризи, та всѣки да го познае. Преди да пустнемъ книгата на пазаръ, ще пратимъ една до него. Прочете ли я — веднага ще ни подири. И да не се разпространява, той ще я откупи съ злато. После второ издание, трето — разбирашъ ли?

Живковъ. И после?

Шайновъ. Ще го оскубемъ като перната гжска.

Живковъ. И ще стана богатъ, когото трѣбва да оскубятъ, както азъ правя сега. И тогава азъ ще бжда богатъ, но поета ще погребя.

Камбуровъ. Вѣтъръ, вѣтъръ младий приятелю. Талантътъ и сиромашията не вървятъ наедно.

Живковъ. А, Верленъ, Бодлеръ?